

Mt 25,31-40 O posledním soudu (Skutky milosrdenství)

Vážení přítomní, sestry a bratři,

v těchto dnech si připomínáme, slavíme 85. výročí otevření centrálních sociálních ústavů hlavního města Prahy. O vybudování rozhodlo ústřední zastupitelstvo města 12. dubna 1926 a již 16. července téhož roku se započalo se stavbou. Za necelé 3 roky – 13. května 1929 byli již první „chovanci“ - jak se tehdy říkalo – přestěhováni ze starých ústavů sem do nových „Masarykových domovů“. Slavnostní otevření se konalo 28. října 1928 u příležitosti 10. výročí obnovení státní samostatnosti. V domovech našlo zázemí = bydlení a lékařskou péči více než 1200 chudých, opuštěných, ohrožených, strádajících a trpících – především starých lidí a dětí. Od počátku byla samozřejmou součástí celého sociálního komplexu tato kaple – tenkrát sloužila současně jako smuteční obřadní síň.

Jaký je vztah sociální a zdravotnické péče a církvi? Jaký je vztah nemoci a víry? Proč byly vždy (kromě komunistické totality) stavěny v nemocnicích kaple a v sociálních a nemocničních areálech kostely? Jenom kvůli smutečním obřadům? Rozhodně NE. Už prvokřesťanská církev kladla silný důraz na pomoc strádajícím, nemocným a potřebným (především vdovám a sirotkům, protože ti byli zcela odkázáni na pomoc druhých). Vždyť jak jinak můžeme sloužit Bohu (a o té službě Bohu tolik mluvíme!!), než službou těm nejponíženějším a nejpotřebnějším. Náš Pán řekl: „Cokoli jste učinili jednomu z těch nepatrných, mně jste učinili“ (Mt 25,40). Křesťanská církev od počátku pomáhala nemocným a trpícím a ve svých přímluvách (jak se dochovaly nejstarší liturgické formy) vždycky měla zařazené prosby za strádající a nemocné. – Mluvíme u člověka o stránce tělesné, duševní a duchovní, i když je to vše (v tomto našem pozemském životě) neoddělitelně propojeno. Bohu není lhostejné naše tělo, není mu jedno, jak se cítíme tělesně, jestli nás něco bolí; On to vůbec nepodceňuje a nepřehlíží! Vždyť Pán Ježíš, Boží Syn, vtělení, ztělesnění samotného Hospodina, trpícím pomáhal, nemocné uzdravoval, dokonce křísil z mrtvých – vracel lidi do tohoto pozemského života. Křesťanství /na rozdíl od některých jiných náboženství/ zvěstuje biblického Boha, kterému záleží na celé naší osobnosti – i na našem těle, na tomto našem pozemském životě. A současně my křesťané věříme, že tělesnou smrtí nekončí lidská existence, že Bůh má moc ze své milosti nás – našeho ducha vzkřísit k životu věčnému. - Jak už jsem zmínila, mluvíme o tělesné, duševní a duchovní stránce člověka, lidí. O tělesnou stránku se starají především lékaři, zdravotníci a pečovatelé, pečovatelky. **Církev** (= jediná Církev Kristova, rozptýlená v jednotlivých lidských organizacích, církvích) **je nápomocna lékařům i v péči o tělo** – konkrétní službou a modlitbami. Církev **se připojuje také k péči o duši nemocných – o duševní stránku** – jak se člověk cítí, aby nebyl smutný, osamocený, nešťastný; jako věřící můžeme pomáhat zlepšovat a napravovat mezilidské vztahy – třeba rodinné vztahy nemocných apod. **Výsadou církve je péče o duchovní stránku člověka** – tedy hledání a prohlubování vztahu k Bohu, hledání a nalézání duchovních hodnot lidského života – hodnot, jako jsou vnitřní klid a vyrovnanost, usmíření, odpuštění, naděje... Samozřejmě jen pokud o to ten nemocný člověk stojí! Musíme počítat i s nebezpečím ztráty víry v důsledku těžké

nemoci. Někdy naopak může člověk zkouškou a utrpením víru získat; nemoc nás může ve víře posílit, utvrdit, posunout dál /nebo spíše hlouběji/. Nemoc může vést k větší zralosti, pomáhá rozlišit důležité a podstatné od nepodstatného. Nesmíme zapomínat také na podporu těch, kteří s nemocným nesou jeho trápení – na podporu jeho nejbližších. - Kaple, kostel, i tato naše ekumenická kaple slouží ke ztišení, modlitbám, k načerpání sil, rozhovorům, ke zpovědi, bohoslužbám i koncertům – k tomu, co podporuje, rozvíjí a obohacuje duševní a duchovní stránku lidského života. Nemoc, slabost, bolest patří k tomuto našemu životu. Církev patří do nemocnic, sociálních domovů a ústavů, protože chce stát při člověku i v jeho trápení a bolesti, a protože má být a chce být nápomocná v zápasu s nemocí a utrpením. My faráři, kněží, kazatelé a všichni věřící chceme podporovat zdravotníky a posilovat nemocné i jejich rodiny, aby s nemocí bojovali, jak jen to jde; a současně jim dáváme naději toho, co nás přesahuje. K tomu nám Bůh dávej sílu, moudrost a vytrvalost. Amen.

/Jindřiška Buttová, slovo při ekumenické bohoslužbě v kapli Thomayerovy nemocnice Krč
19. 10. 2013 – 85. výročí otevření Masarykových domovů/